

UNA DE CONTES

Com m'agradava de petit que la meva mare m'acompanyés al llit i m'expliqués algun conte perquè agafés el son. Eren contes populars i crec que a vegades fins i tot inventats per la meva mare per aconseguir que m'adormís aviat.

Ara soc jo el pare que he de contar contes i històries als meus fills i, encara que estigui ben cansat, mai els he dit que no, perquè sé que els agrada tant com a mi quan era petit. La infantesa dura tan poc que l'hem d'aprofitar tant ells com jo mateix i gaudir del moment màgic que suposa un conte a l'hora d'anar a dormir.

Una nit vaig inventar-me aquest, com que als meus fills els va agradar, vull compartir-lo.

PIQUITO DE ORO, ARDILLINA PILLINA I CUCO MALUCO

Eren tres animallets que un dia per diferents motius es van trobar en un bosc verd i molt polit. Un lloc màgic on tot era possible....

L'*Ardillina Pillina* era una esquiroleta que s'havia mudat feia poc a aquella part del bosc per tal de trobar casa. Es considerava gran i volia tenir una casa per a ella sola. Després de cercar i cercar, va trobar un vell roure mig buit per dins i va pensar que era un lloc fantàtic per viure amb comoditat i molt espai. Va posar-se mans a l'obra fent neteja a la seva nova llar quan va sentir un gran soroll molt a prop del seu arbre.

-Toc toc toc!

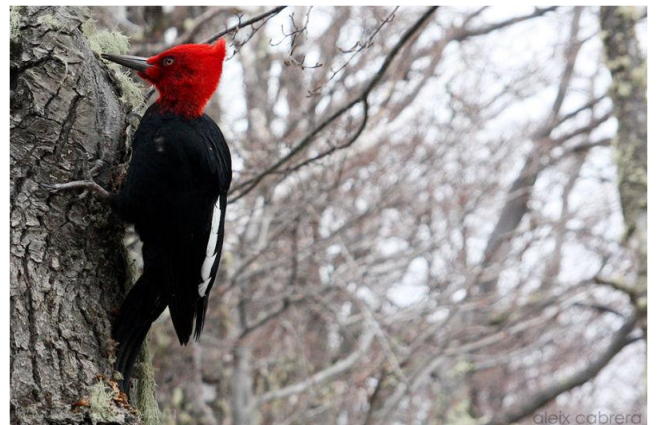
-Qui fa tant de soroll? Va preguntar traient el cap per la finestra de la seva casa nova.

-Ui, perdoneu si l'he molestat. Soc jo, en *Piquito de Oro*. -va respondre un elengatíssim pica-soques que estava en un pi just al costat del seu roure.

-És que he d'acabar la meva casa abans que arribi l'hivern.

-No passa res. -va dir-li l'*Ardillita*. M'agradarà tenir veïns, així no em sentiré tan sola. Continueu, si us plau.

I així va ser. El *Piquito de Oro* va continuar picant fort la fusta del pi amb el seu bec ben esmolat i fort.

No gaire lluny d'allà mirant tota l'escena, amagat dins un forat d'un altre arbre, un cucut, el *Cuco Maluco*, molt arrogant i una mica gandul, es disposava també a estrenar casa.

Quan l'*Ardillina* va tenir la casa ben neta i preparada es va a disposar a sortir per tal de cercar menjar. Li havia semblat veure a un costat del bosc el que abans van ser terres de cultiu i ara estaven abandonades, però hi havia encara vells arbres fruiters i un d'ells era una noguera grandíssima plena de nous temptadores en aquest temps de la tardor. Va anar-se'n cap allà.

Mentrestant, el *Piquito de Oro* també va acabar la seva casa a força de picar i picar. Estava cansat, però sabia que ara el més important era omplir bé el rebost abans que arribés l'hivern i el fred.

El que no semblava gaire preocupat era el senyor *Cuco*. Com s'estimava la tranquil·litat i la pau de la seva nova llar! Ja havia tingut prou sort de trobar-ne una buida i ara ...

-Tant de bo passés el mateix amb el menjar! -va parlar amb si mateix.

La incansable *Ardillina* no aturava de fer viatges a la noguera, amb una nou cada cop i com estava tan lluny de la casa, només tenia temps de portar quatre nous per dia ...

-I això són quatre nous per dia per set dies i per dos mesos fan... Ja s'havia embolicat un altre cop amb els comptes mentre anava carregada amb una nova nou camí de casa seva.

En *Piquito de Oro* menjava quasi de tot i gairebé qualsevol cosa li servia per omplir el seu rebost i, a més a més, era molt estalviador amb això del menjar. A l'hivern es passava gairebé tot el dia descansant, hivernant. Estava omplint el rebost d'insectes, alguns fruits petits i llavors que trobava.

Un dia l'*Ardillina* va tenir la sensació que alguna cosa no anava bé. Per més nous que portava, no hi havia manera d'omplir el rebost. Tenia la sospita que algú li robava les nous tan estimades mentre ella era fora de casa portant-ne més.

-Senyor *Piquito de Oro*, vull fer-li una pregunta si no li sap greu.

-És clar que no, esquiroleta,. demana'm!

-Ja fa uns dies que tinc la sensació que algú m'agafa les nous del rebost mentre jo soc fora de casa i no sé molt bé el que puc fer per tal de saber qui pot ser.

- Ves per on, jo també tenc la mateixa sensació des de fa uns dies! -va dir-li en *Piquito de Oro*.

-Farem una cosa... -li va dir, pensant. Demà tots dos sortirem de casa com cada dia i ens amagarem darrere d'unes branques per tal de descobrir qui és el lladre.

-Em sembla una bona idea, vull saber qui és. Estic molt enfadada.

I així ho van fer. Van sortir de casa com cada dia i es van amagar a prop, en un lloc on podien veure les seves cases perfectament. Va passar una estoneta i van veure sortir d'un forat d'un arbre, no gaire llunyà dels seus, un veí que no coneixien, però que el senyor *Piquito de Oro* ja havia vist abans i no sabia on.... Aquell veí no era altre que

el *Cuco Maluco*. Amb tota la tranquil·litat del món anava a casa de l'*Ardillita* i del seyor *Piquito* i els robava el menjar que estaven recol·lectant amb tanta de feina cada dia per tal de no passar gana a l'hivern.

-Malparit ! van exclamar tot dos a la vegada.

-Hem de donar-li una bona lliçó perquè no torni a fer-ho mai més. Aquest *Cuco* és un gandul i s'ha de penerdir d'això! -va dir el seyor *Piquito de Oro*

-Té vostè tota la raó. Pensem alguna cosa! -va dir l'*Ardillina* .

Després de trigar una estoneta pensant van decidir cercar la nou més gran i gustosa que trobessin a la noguera. Després van portar-la a casa i van obrir-la per la meitat, es van menjar entre els dos el que hi havia dins i van omplir-la de formigues vermelles i ben rabioses que van trobar en un formiguer a prop de casa. Van tornar a tancar-la amb molta cura amb una mica de resina de pi i van deixar-la dins el rebost de la casa de l'*Ardillina*.

Tots dos van sortir de casa i van fer com si anessin a buscar més menjar, però el que van fer va ser amagar-se una altra vegada per tal de veure el que passava amb el seu veí lladre.

El *Cuco Maluco* va veure com l'*Ardillina Pillina* i el seyor *Piquito de Oro* sortien de nou de les seves cases i es va disposar a robar les nous a la pobra *Ardillina*. Va veure aquella nou gran, ben gustosa, la va agafar i se la va emportar cap a casa. No és que tingués gaire gana, però semblava tan deliciosa que va decidir tastar-la. Va fer una picada forta amb el seu bec i ... Sorpresa! La nou es va trencar per la meitat i unes formigues vermelles i rabioses van començar a pujar-li pel cos mossegant-lo.

Sota l'atenta ullada del seus veïns amagats, el *Cuco Maluco* va sortir volant, fugint lluny, molt lluny, ple de mossegades, maleint i amb la lliçó ben apresada, prometent-se a si mateix no tornar-ho a fer mai més.

Doncs així va ser com el seyor *Piquito de Oro* i l'*Ardillina Pillina* es van lliurar del lladre del seu menjar, van omplir els seus rebosts i van passar l'hivern tranquil·lets a les seves llars.

I el *Cuco Maluco*? Doncs bé, va aprendre que això de robar no estava bé, va trobar una nova casa molt lluny i va haver de treballar dur per aconseguir menjar per a l'hivern.

I conte acabat, si no és mentida, és veritat!

Juan Rial